

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2014 roku sygn. akt XVIII C 3147/13 Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi 2 zasądził od M. S. na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. kwotę 453,04 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, czyli od 10 maja 2013 roku i oddalił powództwo w pozostałej części, a także zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 426 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. W ocenie Sądu I instancji za udowodnioną należało uznać kwotę kapitału w wysokości 294,37 złotych wraz ze skapitalizowanymi odsetkami ustawowymi od wymagalnego kapitału naliczonymi od dnia cesji na rzecz nowego wierzyciela w wysokości 158,67 złotych. W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu, gdyż na podstawie załączonego (...), wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i umowy o kredyt zawartej z pierwotnym wierzycielem nie można zweryfikować kwot naliczonych odsetek karnych i umownych.

Apelacje od powyższego orzeczenia złożył powód, który zaskarżając wyrok w części, to jest w punkcie II i III zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c., art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 509 § 2 k.c. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie całości roszczenia zgłoszonego w pozwie, tj. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda całości roszczenia zgłoszonego w pozwie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, a ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz pozostawienie temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego. Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego jak w niniejszej sprawie.

Już na wstępie za chybiony należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej analizy materiału dowodowego i w konsekwencji uznanie, że przedstawiony przez powoda materiał dowodowy nie może stanowić podstawy wydania orzeczenia uwzględniającego powództwo.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań przypomnieć jeszcze należy, iż w myśl powołanego wyżej przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wniosku i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył

dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Sąd Rejonowy w szczególności, wbrew stanowisku apelującego, słusznie stwierdził, iż roszczenie powoda w niniejszej sprawie nie zostało udowodnione w całości co do wysokości.

Zauważyć należy, iż na potwierdzenie wysokości dochodzonej kwoty skarżący przedstawił jedynie (...), wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda i umowę o kredyt zawartą przez dłużniczkę z pierwotnym wierzycielem. Poza powyższymi dowodami do pozwu nie zostały załączone jakiegokolwiek inne dokumenty wskazujące na wysokość dochodzonego roszczenia. Powód w żaden sposób nie uzasadnił sposobu obliczenia dochodzonej pozwem kwoty skapitalizowanych odsetek umownych i karnych poprzestając na stwierdzeniu, że nabył taką wierzytelność potwierdzoną w bankowym tytule egzekucyjnym, nie załączył wyciągu z rachunku bankowego utworzonego do obsługi przedmiotowej umowy pożyczki celem wykazania, czy i ewentualnie w jakich kwotach pozwana zdołała spłacić ciężące na niej zobowiązanie wynikające z umowy, od jakich kwot i dat naliczono powyższe odsetki. Jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, oceniając zasadność roszczenia powoda nie można się opierać wyłącznie na samej kwocie wskazanej w umowie pożyczki. Umowa ta nie opiewa bowiem na należności uboczne, które również zostały naliczone przez twierdzący o istnieniu wierzytelności bank. W okolicznościach niniejszej sprawy jest to niemożliwe także z tego względu, iż powód przyznał wpłaty – choćby w toku postępowania egzekucyjnego. Poza jednak własnym stwierdzeniem, iż zostały one uwzględnione w kwocie dochodzonego roszczenia, nie przedstawił żadnego dowodu na tę okoliczność, a tym bardziej nie przedstawił dokumentu pozwalającego na weryfikację, czy owo uwzględnienie nastąpiło w sposób prawidłowy.

Wobec powyższego, a w szczególności uwzględniając fakt, iż pozwana stanowczo zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, nie można było przyjąć, aby owa wysokość była bezsporna. To zaś skutkowało musiało uznaniem, iż powód nie udowodnił wysokości swojego roszczenia, co, jak prawidłowo stwierdził, Sąd Rejonowy, prowadzić musiało do oddalenia powództwa w części.

Z tych wszystkich względów, a także uwzględniając fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 99 kpc w związku z art. 98 kpc i 108 § 1 kpc oraz § 6 pkt 3 i § 12 ust. 1 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349, ze zm.).